

'OP INSTAGRAM ZIE JE MIJ KRULLEN VAN GENOT TERWIJL ER STOOM UIT MIJN NEUS KOMT'

Of wij nog snel even een inleidinkje van om en bij de 120 woorden kunnen tikken over het nieuwe 'Tussen Hemel & Hel'-seizoen? Ja, luister eens even: het is snikheet en de airco lekt. Geen bezwaar als we eerst even een koude douche nemen, en onszelf ter verdere afkoeling op een margarita met *crushed ice* trakteren? Dan zuigen we daarna wel iets over zinnelijke genietingen, culinaire hoogtepunten en favoriete onenightstands uit onze duim, met als uitsmijter een quote van Mark Twain die we gisteren op internet vonden: 'Zomer: de periode waarin het te warm is om te doen waarvoor het in de winter te koud was.' 120 woorden, zei je? Verdomd, we zijn er al! **NOUD JANSEN**

Imke Courtois: 'Politie op mijn dak'

Na ons de voorbije vijf jaar te hebben verguld met messcherpe analyses over stilstaande fases, onrechtstreekse vrije trappen en 'hoog druk zetten', wordt **Imke Courtois** vanaf het komende tv-seizoen de vaste experte 'sport & gezondheid' van de VRT. 'Een mooie titel, al begrijp ik de inhoud zelf nog niet helemaal.' Niet erg, zolang ze ons maar kan vertellen wat voor haar de hemel op aarde is. **IMKE COURTOIS** «Voor mij is dat op een terrasje ongemerkt naar mensen zitten kijken. En dan denken: wat zou die of die met z'n leven doen? Soms, als er vrienden bij zijn en we zijn op dreef – een glaasje rode wijn of een gin-tonic kan helpen – zuigen we zelfs hele biografeën

uit onze duim. Geweldig grappig en ontspannend.»

HUMO En de hel op aarde?

COURTOIS «De stageperiode tijdens mijn studies kwam in de buurt. Maandenlang zag iedere weekdag er hetzelfde uit: om zeven uur opstaan, om kwart voor acht voorbij hetzelfde verkeersbord rijden, om acht uur aan hetzelfde stoplicht wachten, om vijf over acht tussen dezelfde twee witte strepen parkeren. En vervolgens tot half vijf – en exact tot half vijf – in dezelfde ruimte werken. Dat voelde doods aan. Ik denk dat ik te vrijevochten ben om in zo'n vaste structuur te functioneren.

»Dat gezegd zijnde: ik heb wel een béétje structuur nodig in mijn leven, want anders loop ik verloren. Ik heb dat als kind

ontdekt, toen ik ben beginnen te voetballen. Ineens had ik een houvast, een zekere zelfdiscipline ook, waardoor ik me in de klas minder wispelturig ging gedragen. Sinds ik twee jaar geleden gestopt ben met voetballen, mis ik die regelmaat wel eens. Mijn huidige leven voelt soms wat té chaotisch aan.»

HUMO Hoe kom je geestelijk tot rust?

COURTOIS «Door te doen wat ik altijd doe wanneer ik iets op poten wil zetten, of een belangrijke planning wil maken: A4'tjes aan elkaar plakken, ze aan de muur hangen, en een groot schema uittekenen. Eerst verzamel ik alle kleine fragmentjes die ik ergens heb opgepikt en de dingen die ik heb bedacht tijdens het lopen. vervolgens plak ik alles op die

papieren, en schematiseer ik de hele boel met pijltjes, diagrammen en arceringen.

»Ik heb dat onlangs nog gedaan, nadat ik mijn doctoraat had afgewerkt. Ik moest nadenken over wat ik eigenlijk wilde doen met mijn leven. Toen ik klaar was, bevond ik me in een toestand van totale geestelijke rust.»

HUMO Wat kan die rust zoal verstoren?

COURTOIS «Haatdragende automobilisten die zich al toeterend overall tussenwringen, en hun middelvinger opsteken als het niet snel genoeg gaat. Of mensen die aan de kassa in de supermarkt hun winkelwagentje in je rug duwen, en hun boodschappen al op de band zetten terwijl jij nog aan het uitladen bent.

»Dit klinkt misschien wel erg pessimistisch, maar ik ben vaak teleurgesteld in mijn medemens. Hoe nors sommige mensen door het leven stappen! Als ik daar te veel mee te maken krijg, voel ik op het einde van de week de behoefte om me af te zonderen, tot ik weer klaar ben om de boze wereld het hoofd te bieden. Dan ga ik in m'n eentje wandelen in het bos, of ik zet thuis wat muziek op en lees ik een boek. Ik wil dan vooral de stilte van het platteland opzoeken, wég van de stad, want daar voel ik me altijd opgejaagd.»

HUMO Welke muziek zet je op die momenten het liefst op?

COURTOIS «Bij voorkeur rustige muziek: **Bon Iver**, **Tracy Chapman** of **Billy Joel**. En ik ben ook een grote fan van K's

Choice. Nog meer sinds ik vorig jaar de prijs voor de Radio 2 Zomerhit heb mogen uitreiken, en in de backstage **Sam**, toen nog **Sarah**, **Bettens** heb leren kennen. Ik vond haar heel down-to-earth, precies zoals de muziek van K's Choice klinkt.»

HUMO Heb je je ooit door hun song 'I Smoke a Lot' laten inspireren?

COURTOIS «Nee. Als puber heb ik weleens een sigaret opgestoken, maar ik had al meteen last van schuldgevoelens. 'Mijn ouders investeren zoveel tijd in dat voetbal van mij, en ik ga hier even mijn longen kapotroken!' En nu heb ik er zelfs een hekel aan. Mijn vader is helaas ook een stevige roker, ik krijg het hem niet afgeleerd. Dat vind ik eerlijk gezegd wel wat ergerlijk.»

HUMO Ergert je naaste omgeving zich ook weleens aan jou?

COURTOIS «Ja, vooral tijdens discussies. Ik kan nogal volhardend zijn, soms iets té. Een tijdje geleden ging ik met iemand in discussie over mensen die niet terug op de arbeidsmarkt raken. Ik vind dat je meer moet nadenken over waarom dat zo is, in plaats van die mensen meteen te straffen. Terwijl die andere persoon van mening was dat iedereen moet werken, punt uit. En dat pakweg een burn-out of een depressie geen excuus is. Ja, hallo, je kiest daar toch niet voor? Enfin, die discussie duurde uren, maar had wat mij betreft nog veel langer mogen duren. Ik verbaas me op zulke momenten over het standpunt van mijn gesprekspartner, en

ik wil dan per se tot het gaatje gaan. Dat kan mensen op de zenuwen werken.»

HUMO Van discussiëren krijgt een mens scheurende honger. Wat schafte de pot?

COURTOIS «Ik ben verslaafd aan pasta, het meest nog aan simpele pasta bolognese. Mijn moeder maakte dat vroeger vaak, toen mijn zus en ik nog kinderen waren: dan zaten we gezellig voor de tv een bord spaghetti te eten. Sindsdien eet ik minstens drie keer per week pasta – als je me laat doen, zou ik het iedere dag eten.»

HUMO Wat lees je graag?

COURTOIS «**Paul Verhaeghe**. **Dirk De Wachter**: 'The Subtle Art of Not Giving a Fuck'. 'Sapiens: een kleine geschiedenis van de mensheid'. Fictie lees ik bijna nooit: doorgaans heb ik geen zin in een verhaal die dat iemand verzonnen heeft. Ja, 'De pruimenpluk' van **Dimitri Verhulst**, omdat ik onlangs met hem in 'De afspraak' zat. En 'Liefde en aardbevingen' van **Jan Mulder**, omdat ik Jan goed ken, en weet hoe hij kan goochelen met taal. Maar verder lees ik alleen non-fictie. En vraag me niet waarom, maar ik heb de rare gewoonte om boeken niet uit te lezen. Soms stop ik zelfs op twee of drie pagina's voor het einde.

»Ik woon in Walshoutem, een klein dorpje bij Landen. Als ik uit een raampje klauter, kan ik op een plat dak gaan zitten dat uitkijkt op de velden. Als het weer het toelaat, zit ik het liefst daar te lezen, met een kop koffie erbij. Tot het te donker wordt om de letters nog te kunnen onderscheiden, en ik weer naar binnen klauter. Eén keer verwarden mijn burens me met een inbreker: 10 minuten later stonden er twee agenten op dat plat dak, die door dat raampje met een zaklamp in mijn gezicht schenen. Gelooft me, dan gaat je hart met 180 slagen per minuut tekeer.»

HUMO Hou je van kunst?

COURTOIS «Ja. Vooral van ab-

Tussen Hemel & Hel

▶ stracte kunst à la Kandinsky of Rothko, omdat ik er mijn eigen invulling aan kan geven. Vooral Kandinsky spreekt me aan, door zijn geometrische figuren – daar heb ik heb iets mee.

»Een tijdje terug heb ik een schildercursus gevolgd. Sindsdien gebeurt het weleens dat ik op een vrije dag zeven uur aan een stuk sta te schilderen, tot ik ineens tot het besef kom: oei, ik heb nog niet gegeten! Ik kan me daar to-táál in verliezen, wat zeer prettig is.»

HUMO Wat is voor jou het opperste lichamelijke genot?
COURTOIS «Sporten. 't Is te zeggen, ik vind lopen, fietsen of zwemmen op zich eigenlijk niet zo leuk; het is het gevoel achteraf dat voor mij telt. Na een lange fietstocht een douche nemen en in de zetel ploffen: lichamelijke gezien is dat voor mij het summum.»

HUMO Seks niet?
COURTOIS «Seks staat ex aequo met sport. Ik vind het een belangrijk aspect van het leven, wat niet wil zeggen dat ik met ongeacht wie de lakens deel. Voor mij is seks strikt gekoppeld aan graag zien.»

HUMO Heb je een vriend?
COURTOIS «Op dit moment niet, nee.»

HUMO Voor de draad dan met die favoriete onenightstand.
COURTOIS «Vroeger had ik sowieso voor Patrick Dempsey gekozen in zijn rol van McDreamy in 'Grey's Anatomy' – ik was verslaafd aan die serie, en in het bijzonder aan hem. Maar nu zou ik eerder gaan voor Four in de film 'Divergent', een rol van Theo James. Hij komt introvert maar toch zelfzeker over: die combinatie vind ik sexy. Hij combineert ook allerlei eigenschappen en interesses. Dat wil ik ook: een man die niet enggeestig in het leven staat, die zelfzeker is, maar niet perse altijd op de voorgrond moet treden. Met zo iemand zou ik weleens op mijn plat dak willen gaan zitten.»

Bart Moeyaert: 'Intens tongkussen'

Sinds hij op 2 april jongstleden te horen kreeg dat hij de Astrid Lindgren Memorial Award en het daaraan verbonden Erg Grote Geldbedrag op zak mocht steken, betrapt Bart Moeyaert zichzelf weleens op een koket hupje in de gang. 'Eén keer,' zegt hij met een twinkelen in z'n ogen, 'heb ik zelfs een sprongetje gewaagd.' **BART MOEYAERT** «Op die tweede april zat ik 's ochtends in een avondse hotelkamer in Bologna, op de rand van mijn bed, met op een halve meter afstand een bureautje met een telefoon erop. Ik wist dat ik genomineerd was, net zoals 249 andere schrijvers, illustratoren en kinderboekorganisaties van over de hele wereld. Omdat het al de zestiende keer was, dacht ik: waarom zou het nu wél gebeuren? Maar toen ging de telefoon over, en zag ik een nummer op de display verschijnen met daaronder 'Sweden'. Ik heb opgenomen, waarop juryvoorzitter Boel Westin een lange, officiële zin uitsprak, met helemaal op het eind mijn naam. Ik kon alleen maar 'I love you' uitbrengen, wat ik ook méénde. Al is het bijna onmogelijk om te beschrijven hoe ik me voelde.»

HUMO Doe toch maar eens een poging.
MOEYAERT «In de film 'The Wife' dansen Glenn Close en haar man op het bed wanneer hij midden in de nacht een telefoontje krijgt met de mededeling dat hij de Nobelprijs voor Literatuur heeft gewonnen. Wel, bij mij was het nog veel heftiger dan dat: ik was erg geëmotioneerd. Ik belde mijn vriend op en slaagde er niet in om het nieuws uit mijn strot te krijgen. Meer dan een minuut heb ik zomaar wat lukraak gestameld, totdat hij het zelf maar raadde: 'Heb je de ALMA gewonnen, of wat?'

»Kijk, ik heb jong gedebe-

teerd, en ik ben altijd blijven schrijven. Dat is mijn leven. Op dat moment, in die hotelkamer in Bologna, was het als of alles waarvoor ik sta ineens gezien en erkend werd. Alsof mijn hele wezen werd opgetild. Het was, kortom, de hemel op aarde.»

HUMO Meteen over naar de hel op aarde.
MOEYAERT «De hel zou zijn: niet meer kunnen doen wat ik nu doe. Mijn twee jaren als stadsdichter van Antwerpen waren geweldig, maar het nadeel was dat ik niet meer aan het schrijven van een roman toekwam. Hetzelfde verhaal toen ik drie jaar in Frankfurt zat als artistiek intendant. Fantastisch project, maar het deed me oprecht pijn wanneer mensen langs hun neus weg vroegen: 'Jij was toch schrijver?' Als ik lange tijd niet aan een nieuwe roman geschreven heb, word ik een donkerder, lastiger mens. Ik kan alleen maar hopen dat het nog ontzettend lang zal duren voordat ik in het geheel niet meer kan schrijven.»

HUMO Hoe bedoel je?
MOEYAERT «Ik heb altijd gedacht dat mijn handen mijn belangrijkste werkinstrument waren, maar dat is onzin: mijn belangrijkste werkinstrument, dat is mijn hoofd. Dat weet ik omdat mijn moeder Alzheimer heeft, en mijn vader dementerend is doodgegaan. Mijn vader, de man die taal altijd zo belangrijk heeft gevonden, beséfte dat hij zijn taalvermogen aan het verliezen was. Dat moet, om het zacht uit te drukken, buitengewoon frustrerend zijn geweest.»

« Vervelende automobilisten, mensen die hun karretje in je rug duwen aan de kassa: ik ben vaak teleurgesteld in mijn medemens »

HUMO Drink je graag?

MOEYAERT «Mijn vriend en ik gaan op vrijdagavond weleens op café – de Que Pasa, in Antwerpen – en dan laten we de teugels vieren. Het gebeurt ook dat ik aan een boek werk en een punt bereik waarop ik vastloop. Dan kunnen een paar glazen wijn helpen om de Rubicon over te steken. In een alcoholroes durf je meer, dat is geen nieuws. Het probleem is dat wie gedronken heeft, slecht schrijft. Op het moment zelf denk je: wow, ik ben goed bezig! En de volgende dag merk je dat de toon niet juist zit, en dat het kromme zinnen zijn. Maar halleluja, er staat iets op papier. Daardoor kun je weer verder.»

HUMO Het benieuwt me welke boeken je op je nachtkastje hebt liggen.

MOEYAERT «Ik zit op dit moment in een 'Privé-domein'-periode, een serie van uitgeverij De Arbeiderspers met biografieën en brievenboeken van enkele groten der aarde. Ik ben nu bezig in de memoires van Claire Goll, een in '77 overleden Parijsienne die zowat alle grootheden uit haar tijd heeft gekend – met meniggen heeft ze het bed gedeeld. Ze was een eersteklas roddeltante, iemand die zichzelf geweldig vond, en bij praktisch alle andere mensen de nodige bedenkingen had. Van sommige illustere figuren, James Joyce bijvoorbeeld, maakt ze brandhout: kostelijk om te lezen.»

HUMO Bij welke mensen heb jij zoal bedenkingen?
MOEYAERT «Bij botte mensen, mensen die geen rekening houden met anderen.»

»In september hebben mijn vriend en ik een rondreis gemaakt door Japan. Nu kun je van alles over de Japanners zeggen – dat ze zich voortdurend inhouden, bijvoorbeeld – maar ik vond het een verademing om in een land te zijn waar mensen elkaar de ruimte geven, waar stilte en rust op prijs worden gesteld, en waar de straat oversteken een vorm van ballet is, zelfs in een grootstad als Tokio. We vlogen terug via Frankfurt, en bij de eerste voet die ik daar in de luchthaven zette, was er even die schok: o ja, we zijn niet meer in Japan. In Europa zijn we brutaler, botter, ongemanierder. En ik heb de indruk dat het alleen maar erger aan het worden is. Misschien dat ik er wat al te gevoelig voor ben, maar ik maak me daar zorgen over. Het is goed dat we met z'n allen mondiger zijn geworden dan pakweg dertig jaar geleden, maar naar mijn aanvoelen is het aan het doorschieten.»

HUMO Ergert je naaste omgeving zich ook weleens aan jou?

MOEYAERT (*knikt*) «Ik weet dat een aantal mensen me te voorzichtig vindt in het publieke debat, te afwachtend. Ten tij-

de van mijn stadsdichterschap vonden de eerste gepolariseerde verkiezingen plaats in Antwerpen: Vlaams Belang versus Patrick Janssens. Tijdens een debat met publiek, kundig geleid door Freek Braeckman, kreeg ik van een toeschouwer te horen dat ik laf was, omdat ik in mijn gedichten geen kleur bekende. Freek heeft me toen echt uit mijn tent weten te lokken: ik ben op een voor mijn doen furieuze toon in de tegenaanval gegaan. Terecht, vind ik nog altijd: het is niet laf, maar moedig om te durven zeggen dat de waarheid niet wit of zwart is, maar vele tinten heeft.»

HUMO Speaking of which: waar bevindt zich jouw artistieke top?

MOEYAERT «Die schiet alle kanten op. Maar als er één constante is, dan wel de jaren 30. Waar dat vandaan komt, ik heb werkelijk geen idee. Ik woon in een art-decohuis uit 1932, vlakbij het Centraal Station in Antwerpen. De eerste keer dat ik er binnenstapte, wist ik meteen: dit is het. De verhoudingen, het licht, de kenmerkende details. Nu nog altijd blijft het iedere keer weer een genot om er binnen te stappen.»

HUMO Wat nog meer bezorgt je geestelijk genot?
MOEYAERT «Een eenzame strandwandeling. Bij voorkeur in Zeeland, waar je brede stranden hebt. Het genot zit 'm bij mij vooral in het feit dat je na verloop van tijd vergeet dat je aan het wandelen bent, en helemaal opgaat in de roes van je eigen tred en de zeelucht.»

HUMO En dan na afloop een goeie pot mosselen met frieten?

MOEYAERT «Graag. Maar als je me vraagt naar mijn absolute culinaire walhalla, dan ga ik toch voor het moleculair restaurant in Tokio waar ik in september was. We zaten er met een tiental mensen aan een bar waarachter de kok aan het werk was, en constant vertelde wat hij aan het doen was: hoe hij de smaken liet samenkomen, wat er gebeurde wanneer hij x bij y voegde. Dat alleen al vond ik magistraal, en dan zwijg ik nog over de gerechten die ons werden voorgeschoteld. Je hoort mensen in kookprogramma's weleens over 'een explosie van smaken' vertellen – wel, dat was zo'n explosie. Al mijn zintuigen deden mee, zelfs die zintuigen waarvan ik niet meer wist dat ik ze had. Bij

het dessert voelde ik me helemaal weer een jongetje van 8: een hapje op een lepel, en terwijl je het doorslikte en van alles proefde, kwam er stoom uit je neus. Er staan foto's op mijn Instagram: je ziet dat ik krul van genot terwijl ik eet.»

HUMO Snel nog: het hoogste lichamelijke genot en je favoriete onenightstand.
MOEYAERT «Wat dat lichamelijke genot betreft, ga ik sowieso voor de tongkus. Als het even kan intens en langdurig. En qua favoriete onenightstand twijfel ik tussen twee types. Aan de ene kant voel ik me aangetrokken tot het type-Eddie Redmayne: eens speelse, knappe, ook nog eens intelligente gast wiens lach je hart opent. Ik wil weten waar een tongkus met hem toe leidt. Aan de andere kant val ik als een blok voor het gevaarlijke type, de *bad boy*. Alexander Skarsgård bijvoorbeeld, of Adam Levine van Maroon 5. Maar dan de versie van tien à vijftien jaar geleden, toen hij nog niet zo vol was van zichzelf.»

HUMO Bij welk type leunt je vriend het meest aan?
MOEYAERT «Bij allebei (*lacht*). Ik heb, om met Reve te spreken, de hoofdprijs uit de liefdesloterij gewonnen.»

Fatma Taspinar: 'De stem van Christophe Lambrecht'

Fatma Taspinar, anker bij het late journaal, VRT-justitiejournaliste en 'Mij overkomt het niet'-presentatrice, wil graag meedoen aan Tussen Hemel & Hel, 'maar op voorwaarde dat ik de laatste vraag niet hoef te beantwoorden.' Goed geprobeerd!
FATMA TASPINAR «Ik stel me de hemel op aarde voor als een groene, zonnige plek, met allemaal mensen die ik graag zie, maar met genoeg ruimte om af en toe ook eens alleen te zijn. ▶